

Паула Лайт
Примирение

Това се случило много, много отдавна. Глината, от която Господ Бог сътворил нашите клетки, унизени тела, била още влажна и носела отпечатъка на свещените Му пръсти, а от огнения дъх на светия Му дух, вдъхнат у човека, очите на хората светели като звезди.

Домъчнially му на Създателя за Неговите наивни, глупави деца и решил да погледне през облаците към грешната земя, та да види какво правят. Видял нещастници, които прегъвали гръб над нивята по цял ден. Видял ловци, поразили ловко плячката със своите стрели, получили накрая само не съвсем оглозганите кокали. Видял също самодоволни вождове, излегнали с в хамаци, пред които красиви девойки танцували и ги разхлаждали с ветрила от паунови пера. Видял и охранени жреци и духовници, които се тъпчели с плодовете на чуждия труд в Негово име. Сълзи бликнали от Божиите очи, а от свъсеното небе завалил леден дъжд. Но, както в поемата на Петьофи, хората газели с нозе сълзите на своя Творец и ги превръщали в кал. Извикал Господ Своя най-мъдър и най-усърден архангел и му рекъл:

– Чедо на Светлината, иди долу, на тъмната материя, върху калната земя и виж защо чадата ми страдат така. Аз съм им дарил най-скъпоценния и страшен дар, да бъдат свободни сами да изберат своята участ. Виж дали са жертви на насилие или са окаяни роби по своя воля.

Слязъл Божият служител на земята. Престорил се на гърбав белобрад старец и отишъл на едно широко поле, дето старци, жени и деца превивали гръб да събират зърната за своя господар и вожд.

– Добра среща, люде! – рекъл и учтиво свалил вехтата си шапка. – Как живеете? Добре ли я карате? Сити и доволни ли сте? Не ви ли тежи тоя труд, с който храните чуждите лакоми уста?

– Какви ги дрънкаш, старче?! – уплашено прошепнал един плах сивокос човечец, свил от раболепие глава между раменете си, с неспокойно блуждаещи, тревожни очи. – Приказваш долни клевети за добрия ни господар! Той е щедър. Разрешава ни да си отдъхнем в светлата неделя и да работим само по дванадесет часа. Дава ни по шепа просо всеки божи ден, та да си сварим каша!

„Ама че чудати създания!“ – рекъл си архангелът, който никога не бил виждал страхливци. – Как може да им се нрави по цял ден да орат, копаят, засяват и събират реколтата, а да получават храната си като подаяние?!

Решил да види какво ще му рекат ловците. Те му се стрували храбри и силни мъже. Та нали убивали при лов могъщи мечки и свирепи глигани?

– Добра среща, юнаци! – рекъл им. – Харесва ли ви да дооглозвате кокалите на плячка, която сте оцелили сами, а тлъстите мръвки да ги ядат жреците и вождовете, дето спят до обяд и нищо не похващат?

Тримата едри мъжаги, с които разговарял, се спогледали с ужасени очи.

„Тоя е шпионин на духовенството или на вожда“ – помислили си и най-старият рекъл:

– Върви си по пътя, негоднико! Нашият вожд и жрецът се трудят неуморно. Само че ти си прост човек и не разбираш колко трудно е да напътстваш и ръководиш другите или да призоваваш с молитвите си Божията милост над хората!

– Какви ги говорите?! – зяпнал от удивление Божият пратеник. – Нима, когато сте изправени срещу освирепял глиган ви ръководи вождът? Не вземате ли сами решенията си как да завардите плячката и как да познавате следите върху горския мъх? А жреците... Опитвали ли сте се сами да поговорите на Бога и да измълвите молитва? Мислите ли, че Той има уши само за дебелия жреци?!

Мъжете така се изплашили от тия бунтовни приказки, че зарязали дисагите, колчаните със стрелите, боздуганите и лъковете си и панически побягнали.

„Какви странни същества е създал тук, долу Бог“ – мислел си удивено архангелът, чиято невинна и сияйна природа не познавала страха, угодничеството, покорството и раболепието.

Затова, когато се върнал в сияйните небесни чертози, разказал на Създателя, че неговите творения харесват да страдат, да бъдат тъпкани и използвани, да ядат огризките на други и да ги почитат като богове. Тия пък другите, доволни да ядат сърцевината на пшеницата и месото върху кокала, също възхвалявали обществената система.

„Неразумни и странни са чадата ми“ – рекъл Бог – „но аз им дадох правото на свободната воля и не ще им го отнема. Щом им харесва да страдат, нека така да бъде!“

Това е само една древна приказка, само една легенда, която в една тъмна нощ ми прошепнаха далечните звезди.

Дали?!

Нека видим какво става тук, по нашите земи много хилядолетия по-късно.

Наглед, ние сме по-разумни същества и показваме недоволство от кретенизираната и престъпна върхушка, която ни тъпче и дои. Правим го, обаче, през зъби, под носа си, мърморейки из тъмните ъгли за тия

негодници – депутатите, за мафия, за монополи и алчни и некадърни бизнесмени. Но какво вършим явно, под ярките слънчеви лъчи, пред другите хора и на глас?

Всеки мърмори за завишените сметки и несправедливото ценообразуване при тока, парното, водата, но тия, които уж недоволстват най-шумно, първи се редят да си дадат лептата, заради която цял месец ще ядат хляб и лук и кротко чакат за това удоволствие с часове на опашка.

Говорим за несправедливи работодатели, а неотдавна в едно предприятие уволниха по-будна и смела работничка, която искаше да се бори за законните си права. Насаме, управителят на дружеството ѝ рекъл: „Умна и сръчна си и работиш добре, ама не мога да те държа на работа. Прекалено много четеш Кодекса на труда“. В оная фирма има секции на две синдикални организации. „Какви протести сте организирали в защита на колежката си?“ – запитах ги – Мълчаха минута-две с наведени глави и, накрая, един свъсен мъж измърмори: „Имаме семейства, госпожо! Трябва да си вардим хляба“. „Чакайте!“ – извиках – „Доколкото знам уволнената жена има съпруг – инвалид и две деца-ученици. За нея няма ли да помислите?“

Отговорът беше ... глухо мълчание.

Същата е реакцията за ненавременно изплатени трудови възнаграждения, за неизплащане на извънреден труд, за отказ да се платят обезщетенията на трудоустроени, за нерегламентирани удръжки от заплатите за... Списъкът е безкраен. Но какво да се прави? Хората си вардят хляба. Или трохите от хляба, които са изкарали.

Арогантността на депутатите от българския парламент, отдавна забравили смисъла на думата „народовластие“ и крещящата им наглост отдавна ни провокират. Все пак, какво сториха хората от избирателните райони на онези единадесет, поискали огромни пенсии и привилегии при пенсиониране на народен представител? Как отговориха на самонадеяните им изявления, че богоизбран елит като тях не може да се регистрира в бюро по труда? В колко случая извикаха своя избраник да му поискат отчет за безпардонната и неморална наглост? Мисля, че, ако имаше поне един такъв случай, щеше да бъде оповестен от медиите.

Неотдавна, целият цивилизован свят ни заклеими за корупция, беззаконие, хаос и икономически произвол и ЕС ни отне субсидии. Как реагира гражданското общество? В какво се изрази протестът му? Дали в това, че слушаме безмълвно идиотското и малоумно бръщолевене, че Европейските институции били „несправедливи с нас“, щото сме били социалисти, оправдание, което може да прозвучи приемливо само сред

пубертети на около дванадесет-тринадесет години?! Или в това, че книгата на великомъдрият премиер български Сергей Станишев се радва на шумно одобрение и че, при нейната промоция, куп старци чакаха на опашка за автограф?

Стенем пред всяко социално унижение, пред кучешкото отношение към социално слабите, болните, невръстните или старите, а от години търпим Масларова със съответстващ на фамилията ѝ мазен тон, с глас, с който бихте могли да си запържите боба да ви зове „скъпи майки и бащи!“

Е, какъв е глобалният извод? Ако Бог изпрати тук, в България, днес или утре светъл архангел да му разкаже за човеците, какво ще докладва той?

Че тук, в България живеят странни същества, които харесват да бъдат ограбвани, третираны по-зле от добитък, унижавани и подигравани. Защото човек има светлото право на свободна воля.

И не си мислете, че греша, защото ви призовавам към кръв и насилие! Нищо подобно. Призовавам ви просто да кажете какво мислите за управниците си на глас, а не шепнешком. Призовавам ви към мирен граждански протест. Призовавам ви да искате референдум за промяна в избирателната система. Призовавам ви да оставите на съответната дата тенджерите и телевизора за час-два и да гласувате. Призовавам ви да бъдете човеци.

Защо си мисля, че изявите и тенденциите напоследък са повече характерни за ония благи животинки с дебелото, къдраво руно? Ами, ако вярваме на социолозите, а не мисля, че имаме основание да ги назовем лъжци, към днешна дата 18% биха гласували за БСП. Това не напомня ли синдрома на роба, който копнее да целува ботуша, който го рита?

И не бива да се оправдавате, че всичко това е смирение, което е християнска добродетел. Моля ви, правете разлика между смирение и примирение. Смирението е пред Бога. То е осъзнаване на факта, че всички сме просто хора, че животът ни на земята е само един сън, че делата ни, малко или много, са грешни. А примирението е отказ от дирене на справедливостта. И, тъй като Бог е справедлив, примирението е отказ от Бога.

Нека помислим в какво сме се превърнали. Нека излезем от депресията и престанем да тъпчем Божиите сълзи с нозе и да ги превръщаме в кал. Защото в тези сълзи е нашата сила. В тях и в меча на справедливостта.

КРАЙ

© 2008 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10007>]